

(Hitler a „liberální elity“: Hledat za tragédií vrcholící před 70 lety jen „šileneho führera“ – a souhru náhod, co ho vynesly až do čela – je zavádějící. Válka „byla projektem světové finanční oligarchie“. Té anglosaské v první řadě, píše profesor Valentin Katasonov.

Do inscenace „nového ozbrojeného střetu globálních rozměrů“ se – s oporou v institucích typu **Federálního rezervního systému** či **Bank of England** – „pustila hned po skončení První světové války“. „Hrot mířil proti SSSR.“ Zlověstnou mozaiku zakládaly už „**Dawesův** a **Youngův** plán, založení **Banky pro mezinárodní vypořádání**, oznámení **Německa**, že přestane hradit reparace na základě **versailleské** mírové dohody, a mlčenlivý souhlas s ním ze strany bývalých spojenců Ruska“. A tím spíš „masivní příliv zahraničních investic do ekonomiky ‚Třetí říše‘, militarizace německého hospodářství v rozporu s **pařížskými** mírovými dohodami“. „Klíčovými postavami zákulisní operace těch, komu anglo-americké peníze říkaly pane, byli rodiny **Rockefellerů** a **Morganů**, **Montagu Norman** (ředitel Bank of England) a **Hjalmar Schacht** (ředitel **Říšské banky** a ministr ekonomiky ‚Třetí říše‘). Strategickým záměrem Rockefellerů a Morganů bylo ekonomicky si podrobit **Evropu** a s pomocí Německa, napumpovaného zahraničními úvěry a investicemi, zasadit zdrcující úder **sovětskému Rusku**, vrátit ho do lůna kapitalistického systému jako kolonii.“ Stěžejním prostředníkem mezi „americkým finančním kapitálem a politickými i podnikatelskými kruhy Německa byl Montagu Norman (1871 – 1950)“. „Hjalmaru Schachtovi připadla role organizátora válečné ekonomiky fašistického Německa. Funkce těch, kdo zákulisní operaci majitelů peněz kryli, plnili politikové typu Franklina Roosevelta, Nevilla Chamberlaina i Winstona Churchilla.“ A v Německu – vedle Hjalmaru Schachta – Hitler sám. „Dawesův plán, přijatý na popud anglo-amerických bankéřů, předpokládal

zmírnění německého reparačního břemene (což krajně bolestně přijala **Francie**, inkasující více než polovinu reparací) a finanční pomoc Německu ze strany Británie a USA formou úvěrů, určených jakoby na obnovu ekonomiky a následnou obnovu úhrady reparací v plném objemu. V letech 1924 – 1929 Německo obdrželo z USA 2, 5 mld. a z Británie 1, 5 miliardy dolarů. V dnešním kursu se to rovná zhruba astronomické sumě tisíce miliard dolarů.“ Hjalmar Schacht – spoluautor a člen řídicího grémia plánu – si to náramně pochvaloval: „Německo získalo za 5 let tolik zahraničních úvěrů, kolik Amerika za 40 let předcházejících První světové válce.“ Německo, které zdevastovala, zaujalo díky úvěrům „už v roce 1929 druhé místo na světě co do objemu průmyslové produkce, v němž předstihlo Anglii“. Příliv investic a úvěrů do Německa pokračoval i ve 30. letech. „V souladu s Youngovým plánem byla v roce 1930 ve **švýcarské Basileji** vytvořena Banka pro mezinárodní vypořádání (BIS). Oficiálním posláním BIS bylo realizovat úhradu německých reparací ve prospěch vítězných zemí. Fakticky ovšem peníze proudily BIS opačným směrem – z USA a Anglie do Německa. Velká část německých strategicky významných korporací patřila na prahu 30. let americkému kapitálu anebo byla pod jeho částečnou kontrolou. Určitou část kapitálu vlastnili angličtí investoři. Tak třeba německý průmysl zpracování ropy a výroby syntetického benzínu z uhlí byl majetkem americké korporace **‚Standard Oil‘ (Rockefelleri)**. Jádrem německého chemického průmyslu byla společnost **‚I. G. Farbenindustrie‘**, převedená pod kontrolu bankovního domu **Morganů**. 40 % telefonní sítě a 30 % akcií firmy **‚Focke-Wulf‘**, produkující leteckou techniku, patřilo americké korporaci **ITT**. Jádrem německého radio a elektrotechnického průmyslu byly koncerny **‚AEG‘**, **‚Siemens‘** a **‚Osram‘**; přešly pod kontrolu americké společnosti **‚General Electric‘**. Jak **ITT**, tak **‚General Electric‘** byly součástí Morganova finančního impéria. A konečně, i 100 % akcií koncernu **‚Volkswagen‘** bylo pod kontrolou americké automobilky **‚Ford‘**.“ Už k „momentu, kdy se Hitler chopil moci, byla pod plnou kontrolou amerického finančního kapitálu všechna strategicky důležitá odvětví německého průmyslu - zpracování ropy i výroby syntetických pohonných hmot, chemický, automobilový a elektrotechnický průmysl i radiofonie a také značná část strojírenství (celkem 278 firem a koncernů). Pod kontrolu amerického kapitálu se dostaly i vedoucí německé banky - **‚Deutsche Bank‘**, **‚Dresdner Bank‘** i řada jiných.“ Než se „Hitler 30. ledna 1933 stal říšským kancléřem, prošla jeho kandidatura pedantickým screeningem amerických bankéřů. Předseda Říšské banky H. Schacht se na podzim roku 1930 vydal za oceán, aby tam se svými americkými kolegy probral detaily plánu, jak Hitlera přivést k moci. Jakmile Hitlerova kandidatura i plán jeho politické katapultáže dostaly na tajné poradě bankéřů v USA definitivní zelenou, vrátil se Schacht do Německa. Po celý rok 1932 tu pracoval na podpoře Hitlerovi ze strany německých bankéřů a průmyslníků. A také jí dosáhl. V polovině listopadu 1932 zaslalo 17 největších bankéřů a průmyslníků prezidentu **Hindenburgovi** dopis, požadující Hitlerovo jmenování říšským kancléřem. Poslední pracovní schůzka německých finančníků, která mu předcházela, proběhla 4. ledna 1933 ve vile známého německého bankéře **Schrödera** poblíž **Kolína nad Rýnem**.“ „Jen co národní socialisté převzali moc, finančně-úvěrové a obchodně-

ekonomické vztahy Německa s anglosaským světem nabyly kvalitativně nové úrovně. Hitler činí neprodleně halasné prohlášení, že reparace platit nebude. Nad tím, zda budou Anglie a Francie s to splácet úvěry, které jim USA poskytly ještě za První světové války, to přirozeně vzneslo otazník, za oceánem však Hitlerovo prohlášení žádné výhrady nevyvolalo. V květnu 1933 cestuje H. Schacht do USA znovu. Schází se s prezidentem F. Rooseveltem i největšími bankéři a podepisuje dohodu o amerických úvěrech ve výši 1 miliardy dolarů. V červnu téhož roku cestuje do **Londýna** a jedná tu s M. Normanem. Všechno běží jako v pohádce: Anglie kontrahuje „Třetí říši“ úvěr ve výši 2 miliard dolarů a nic přitom nenamítá ani proti tomu, že splátky úroků a jistiny z půjček, jež Německu poskytla už dřív, budou pozastaveny.“ Příčinu tak dramatického obratu od versaillského diktátu, starého jen pár let, spatřuje řada historiků v jiném zvratu: „SSSR završil v roce 1932 první pětiletku. Ekonomické pozice sovětské velmoci posílila měrou, jež Západ zaskočila. Provoz zahájilo několik tisíc podniků, hlavně v těžkém průmyslu. Závislost SSSR na dovozu strojů a zařízení tak dramaticky poklesla jen během pár let. Šance, že se Sovětský svaz podaří zardousit ekonomicky, se v podstatě rozplynula. Sázka tak padla na válku. Bezuzdná militarizace Německa dostala zelenou.“ Roosevelt nastoupil do **Bílého domu** téměř souběžně se změnou v říšském kancléřství. Vynesla ho tam „podpora týchž amerických bankéřů, kteří na podzim 1931 podpořili Hitlera. Novopečený prezident tak štedrá úvěrová gesta ve prospěch nové režimu v **Berlíně** nemohl nepodpořit.“ Projektanty jeho ‚**Nového údělu**‘ byly vesměs tytéž mozky, inscenující jménem americké finanční oligarchie i sponzoring „Třetí říše“. „Nový úděl“ však ztratil dech už za pár let. „V roce 1937 se Amerika propadla do krize znovu. Roku 1939 činilo vytížení průmyslových kapacit USA 33 % (v apogeu krize let 1929 – 1933 to bylo 19 %). Takto to viděl i blízký Rooseveltův poradce **P. Tagwell**: ‚V roce 1939 už vláda na žádný úspěch neměla. Rozprostíralo se před ní moře volné až do dne, kdy Hitler vtrhnul do **Polska**. Rozehnat tu mlhu už bylo jen v silách mocných vichrů války. Cokoli jiného v Rooseveltově moci už žádný výsledek přinést nebylo s to.‘ Ted’ „mohla americký kapitalismus spasit už jen světová válka. Ti, komu peníze říkaly pane, na Hitlera nasadili všechny páky, aby už s velkou válkou na Východě neotálel.“ Bance pro mezinárodní vypořádání (BIS), aktivní už v jejích přípravách, připadla neuralgická role i poté, co vypukla. Byla „evropským předmostím amerického kapitálu“. „Spojovacím článkem anglosaského a německého kapitálu.“ „Svrázným off-shorem kosmopolitního kapitálu, jistícím ho před politickými vichry všeho druhu, válkami i sankcemi.“ Ačkoli vznikla jako „veřejná komerční banka, mezinárodní smlouva, podepsaná roku 1930 v Haagu, jí garantovala imunitu vůči vládním intervencím a dokonce i zdanění, v míru i za války.“ V jejím vedení zasedali - spolu s představiteli amerického Fedu a Bank of England - i Hjalmar Schacht, **Walter Funk** (jenž Schachta později vystřídal v čele „Říšské banky“) a **Emil Puhl**. Zakládajícími členy BIS – a signatáři jejího konstitutivního dokumentu - byly centrální banky Británie, Francie, **Itálie**, Německa, **Belgie** i řada privátních bankovních domů. Výlučně jimi bylo zastoupeno **Japonsko**. V letech 1931 – 1932 se však k BIS připojily centrální banky 19 dalších evropských zemí. V předvečer i po celou dobu Druhé světové války se v čele BIS střídali občané USA. Nominovala je dynastie Morganů. BIS „vypořádávala mezinárodní transakce nacistického režimu i se zeměmi, s nimiž bylo Německo ve válce“. „Newyorský Fed ji coby svou korespondenční banku uváděl ve všech oficiálních dokumentech i po celou dobu po **Pearl Harboru**.“ „Na frontách umírali vojáci, v Basileji se však na vedení BIS scházeli bankéři z Německa, Japonska, Itálie, Belgie, Anglie a USA. Tady, ve švýcarském bankovním ‚off-shoru‘, táhli za jeden provaz s plným nasazením činitelé zemí, jež spolu byly ve válce.“ Právě sem se přitom „sbíhalo i zlato, nakradené Německem v různých zemích Evropy“. Počínaje už **Rakouskem** po anšlusu v březnu 1938 a **Československem** rok nato. Následovalo je „zlato, které nacistický Reich hromadil z koncentračních táborů i různých razíř, okrádajících civilní populaci okupovaných zemí“. „Nacistické zlato“ všech proveniencí se napřed obvykle zpracovávalo do standardních slitků a odesílalo do BIS, jiných švýcarských bank i za hranice Evropy.“ „Zlato za 378 miliónů tehdejších dolarů nacisté do úschovy v Bance pro mezinárodní vypořádání expedovali dokonce i po Pearl Harboru, tedy vstupu USA do války.“ V případě československého zlata, připomíná Katasonov, to mělo zvlášť ostudný průběh. Když Hitler okupoval Prahu, bylo už totiž v úschově u BIS, která je navíc stačila predisponovat do Bank of England. Ta přesto – pouhé tři měsíce před vypuknutím války – s československým zlatem „naložila podle směrnic ‚Říšské banky‘“. I dřív jen tušené detaily obnažila naplno dokumentace, odtajněná Bank of England v roce 2012. „Na mezinárodní konferenci v **Bretton-Woods** (USA) v roce 1944, posuzující plány budoucího mezinárodního finančního uspořádání, vyvstala nečekaně i otázka neblahé role BIS za světové války a její činnosti ve prospěch fašistického Německa. Abstrahuje od mnohých detailů, jen poznamenám, že konferenci se až po velkém úsilí podařilo přijmout rezoluci o zrušení BIS (řada amerických delegátů a pozorovatelů se jejím

schválení pokoušela zabránit). Ti, komu peníze říkají pane, však verdikt konference ignorovali. Všechny kompromitující informace, týkající se činnosti BIS za války, byly převedeny do režimu utajení. I to napomáhá dnešní falzifikaci dějin Druhé světové války.“ „Úplně závěrem pár slov o finančníku Hjalmaru Schachtovi (1877 – 1970).“ Byl jak „klíčovou postavou, řídící ekonomickou mašinerii ‚Třetí říše‘“, tak „mimořádným a zplnomocněným velvyslancem anglo-amerického kapitálu v Německu“. V „roce 1945 byl pohnán před **Mezinárodní válečný tribunál v Norimberku**, 1. října 1946 však obvinění zbaven.“ A tak „nejenže se ani nevrátil“, ale dokonce i „vrátil, jakoby se nechumelilo, do německé bankovní sféry“. „V **Düsseldorfu** si založil bankovní dům **Schacht GmbH** a postavil se mu do čela.“ Okrajová banalita je to jen zdánlivě. Červenou nit, o níž je řeč, totiž indikuje i Schachtův poválečný osud. „Ti, komu říkají peníze pane v angloamerickém světě“ – a „jejich zmocněnci v Německu“ – „Druhou světovou válku připravovali“ a „zčásti měli prsty i v její závěrce“. Dnes to vše dospělo ještě dál: „Ti, komu říkají peníze pane, nechtějí přepsat jen dějiny Druhé světové války.“ Teď už „by rádi zvrátili i její výsledky.“)

Zdroj: internet - PhDr. Josef Skála, CSc (www.parlamentnilisty.cz)